

lopi in se je smejal njeni jezi. Pa je bil kratek čas in veselja zadosti... In prišla sta včasih gosposka Videk in Ida, in pogovorili so se o tem in onem in so bili prijatelji. In tudi gospod kontrolor in njegova gospa sta prišla včasih in sta ga podražila prijazno. Bilo je veselja zadosti na paši in doma, kjer se je veselil z Vidkom in Ido, ki sta stanovala v hiši njegovega očeta. Da, bilo je veselje in radost; a tam pri pastirjih je bil dolg čas in radosti ni bilo zanj...

Mislil je Ciril to, ko je ležal pod široko bukvijo in je gledal na bele gore. Visoko tam gori nad njim so se oglašali jasni zvončki rjavih koz, ki so se pasle po pečinah. Po gozdiču so čvrljale drobne sinice, in gizdavi ščinkavci so prepevali in odgovarjali drugdrugemu. Tamdoli so pa šepetali lahni valčki zelene Save, in na solnčnem obronku so sedeli pred svojimi domki črni murni in so prepevali svojo enakomerno pesem. Bilo je krasno pomladno jutro, polno planinske radosti in solnčnega svita...

Radostno je bilo Cirilu v srcu, in radost je budila v njegovi duši najlepše pesmi. Prepeval je kakor svoboden in brezskrben ptiček na zeleni veji... Sam je v tej lepi pomladi, in nihče ga ne moti; srce polno veselja in sreče; čemu bi ne prepeval?

Tam na jelšini veji se je oglasil spet zlatokljuni kos s svojo hrepenčo, drobolečo pesmijo. Ciril je utihnil in je poslušal zavzet tisto petje, ki je naenkrat napolnilo senčnati gozdič kraj strmih Peči. (Dalje prih.)

VESNI — V SLOVO.

Zložil Bogumil Gorenjko.

Trije škrjančki.

Trijo škrjančki zleteli
tja so pod sinje nebo;
trije škrjančki zapeli
pomladi so za slovo.

Prvi zapel je škrjanček:
„Dražestna vesna,
vesna prelestna
daleč odhaja
v južni svoj grad...
Vesna življenja
tudi odide
kakor pomlad,
vesna življenja:
zlata mladost!“

Drugi zapel je škrjanček:
„Vesna sejala
seme bogato,
solnce pa zlato
seme ogrelo,
cvetke prizvalo,
je iz zemlje.
Pride pa jêsen,
pa bo požela
klasje bogato,
pa bo potrgala
sadje bogato
majka jesen.“

Trije škrjančki odpeli,
pali so dol na zemljo;
zlata pa vesna zbežala
proč je čez dol, čez goro...

Tretji zapel je škrjanček:
„Kdor je oral,
kdor je sejaj
v mladi pomladi,
v pozni jeseni
tudi bo žel:
vesna da cvetje —
jêsen da sad!
Da, mladoletje
to je pomlad!
Orji, sejaj,
dokler si mlad,
da ti prinese
sadja jesen,
tvoja starost!“

Kam se ti mudi?

Kam se ti mudi, o mlada
ti pomlad,
da se že sedaj poslavljáš
od livad?

Že pripravili so fantje
v gori les,
že grmado naložili
so za kres!

„Krti car mi gospoduje,
trinog: Čas;
on prognal me, dragi, moji,
je od vas!“

Vesna je odšla!

Tiho vesna, kar čez noč,
je odšla
daleč šla od nas je proč
prek poljá;

preko travnikov, dolin,
preko strug —
šla do svojih je graščin:
tja na jug.

Tja, kjer vedno cvet se mlad
ji smeji,
z veje vedno bogat sad
se iskri . . .

Ko vesna je odhajala.

Ko vesna je odhajala,
se breza je zamajala
in plaho vstrepetala
in tožno šepetala:

„Zakaj odhajaš že, zakaj?
Oj malo še ostani vsaj!
Ah, prišla tožna bo jesen,
vsak list bo z mene pal — rumen.“

A bor se je smehljal: „Ha, ha!
Čeprav jesen bo k nam prišla,
čeprav po snežec padel bel,
vseeno jaz bom zelenel!“

Odšla je!

Pa zletel črni vran
čez cvetno je ravan,
ko mlada vesnica
odšla od nas je stran . . .

Pa vztrepetal je log
in cvetje naokrog,
in gozdek šepetal:
„Kam šla je, vedi Bog?“

Takó miní mladost,
izgine z njo radost;
v naravo bo jesen,
v srce prišla bridkost.

Kot lani.

Kot lani
mi zopet zeleniš, moj gozd!
V vrhovih tvojih veverica
igra se živa;
spet v tvojih vejah kukavica
se plaho skriva,
in tudi jaz sem tu, tvoj gost,
kot lani . . .

„Kot lani
res imam zopet plašč zelen.“
„A kaj, ko že odšla je vesna,
so rekli bori,
„prišla bo doba tožno-resna,
in v temni gori
bo tožna šetala jesen
kot lani . . .“

Kosec.

Nabrusil si bom kôso
in šel bom v log
in bom pokosil trato
vso naokrog . . .

Zakaj bi rastle rože
pomladne ve,
ko vaša mati vesna
odšla je že?

Zakaj bi rastla vesne
ti travica,
naj raje zraste mehka
otavica!

Nabrusil si bom koso,
pa prav ostrô,
pa bom pokosil travo
in rože z njo . . .

